

Пил на чоботах

Марія Козиренко

(пелюстки рози вітрів)

Була одна дорога — за обрій і наліво — щаслива. Обабіч було поле, і опудала підганяли вітер розіпнутими на хрестах сорочками; і якби в кожного з них було по дві ноги, вони, певно, затанцювали б. Але на кожного нога була одна, і поле одне (на всіх). На сухі плечі опудал сідали білі ворони, так, відпочити від життя, яке було нескінченною втечею, просто посидіти, висловити комусь своє "кар":

— Холодно сьогодні...

— Авжеж, не Африка. До речі — де в нас Південь?

— Та-а-а-м...

— То, може, вже полетимо?

— Та... може...

І летіли. Полею понад дорогою, яка здавалася втіленням нескінченності. Часом траплялися дороговкази. Спочатку: "Південь там"(стрілка прямо). Згодом: "Скоріше за все, Південь десь там"(стрілка так само). А потім: "Можливо, там Південь"(стрілки немає).

Вже й летіти набридло; може б, і завернути кудись. Але ж яка різниця, в якому напрямі летіти, якщо дорога — до обрію й наліво...